

Sygn. akt V CSK 488/18

POSTANOWIENIE

Dnia 24 kwietnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z powództwa R. K.

przeciwko S. Sp. z o.o. w O.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 24 kwietnia 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego [...]

z dnia 30 marca 2018 r., sygn. akt I AGa [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

**2) zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 2700
(dwa tysiące siedemset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Tak ujęta instytucja tzw. przedsądu jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także ze sformułowanymi przez Radę Europy zaleceniami dopuszczającymi wprowadzenie środków eliminujących dostęp do sądu najwyższego szczebla.

Powód, R. K., zarzucił zaskarżonemu wyrokowi Sądu Apelacyjnego z dnia 30 marca 2018 r. naruszenie art. 233 § 1 i art. 378 § 1 k.p.c., art. 5, 94, 746 § 1 i 2, art. 735 § 1 i art. 744 k.c.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powód odwołując się do art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. wskazał, że w sprawie istnieje potrzeba rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy:

- czy zleceniobiorcy w razie wypowiedzenia przez niego zlecenia przysługuje wynagrodzenie od dającego zlecenie (w przypadku zlecenia odpłatnego),
- czy wymagalność takiego wynagrodzenia powstaje najpóźniej w dacie upływu okresu wypowiedzenia zlecenia, czy też może powstać po dacie upływu okresu wypowiedzenia,
- czy wynagrodzenie to - w przypadku stałego świadczenia pomocy prawnej - przysługuje za czynności już wykonane (za zakończone postępowania sądowe i egzekucyjne) bez względu na skuteczność egzekucji należności wobec dłużnika (umowa starannego działania, a nie umowa rezultatu).

W ocenie powoda skarga kasacyjna jest również oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., ponieważ:

- sądy pierwszej i drugiej instancji opierając się na zeznaniach świadka i przedstawiciela strony pozwanej ustaliły, że wynagrodzenie za pomoc prawną

świadczoną na rzecz strony pozwanej będzie wypłacane powodowi jedynie w przypadku wyegzekwowania tych środków od dłużników podmiotu dającego zlecenie,

- sąd drugiej instancji nie ustosunkował się do wszystkich zarzutów zgłoszonych

w apelacji przez co naruszył prawo powoda do obrony i nie rozpoznał istoty sprawy,

- sąd drugiej instancji nie uwzględniając w wyliczeniach kwot obciążającego pozwaną spółkę podatku VAT dokonał błędnego ustalenia wysokości i wymagalności zasądzonych na rzecz powoda roszczeń pieniężnych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie objęte podstawami kasacyjnymi, doniosłe z punktu widzenia rozstrzygnięcia sprawy i nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może się przyczynić do rozwoju prawa. Powołanie się przez skarżącego na takie zagadnienie wymaga jego sformułowania oraz uzasadnienia występowania w sprawie (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2003 r., II CK 324/03, z dnia 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05, z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05).

Z kolei art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania, że określony przepis prawa nie doczekał się wykładni, mimo że budzi poważne wątpliwości albo że niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 17 czerwca 2015 r., III CSK 59/15, OSNC 2016, nr 2, poz. 29 i z dnia 23 maja 2018 r., I CSK 31/18).

W niniejszej sprawie żadna z tych przesłanek nie jest spełniona.

Skarżący powołując się na przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określone w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. powinien wykazać z odwołaniem się do dotychczasowych poglądów orzecznictwa i dostępnego piśmiennictwa, że wskazane zagadnienia oraz podnoszone wątpliwości mają

rzeczywisty i poważny charakter. Jeżeli określony przepis był już przedmiotem wykładni w judykaturze, a skarżący jej nie akceptuje, nieodzowne jest przedstawienie racji, które przemawiają za zmianą dotychczasowej linii interpretacyjnej.

Powód w skardze ograniczył się do wymienienia kwestii, wymagających w jego opinii wyjaśnienia przez Sąd Najwyższy. Nie wskazał natomiast konkretnych sporów interpretacyjnych ani rozbieżnych ocen, które wiązałyby się z którymkolwiek z przedstawionych zagadnień. Poza hasłowym wymienieniem kwestii uznanych przez siebie za problemowe, nie sprecyzował wątpliwości, które mogłyby one wywoływać.

Skarżący nie przedstawił także przekonujących argumentów świadczących o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

Według utrwalonej linii orzecznictwa Sądu Najwyższego, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. tylko wtedy, gdy zaskarżone orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami prawa albo wydane zostało w wyniku dostrzegalnej w sposób pewny i niewątpliwy bez potrzeby głębszej analizy jurydycznej błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2011 r., I PK 237/10, 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, 24 lutego 2012 r., V CSK 225/11, 13 kwietnia 2016 r., V CSK 622/15). Przytoczone okoliczności powinny jednoznacznie wskazywać na to, że w zasadniczym postępowaniu skarga kasacyjna zostanie rozstrzygnięta na korzyść strony, która ją wniosła (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2005 r., II CZ 89/2005, z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 2004/06, i z dnia 24 lutego 2006 r., IV CSK 8/06).

Analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej nie pozwala przyjąć, aby była ona - w powyższym rozumieniu - oczywiście uzasadniona.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a o kosztach postępowania kasacyjnego orzekł zgodnie z art. 98 w związku z art. 108 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 2 pkt 6 i § 10 ust. 4 pkt 2

rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.).

jw